XXIV. évf. 3. szám 2012. május-június

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

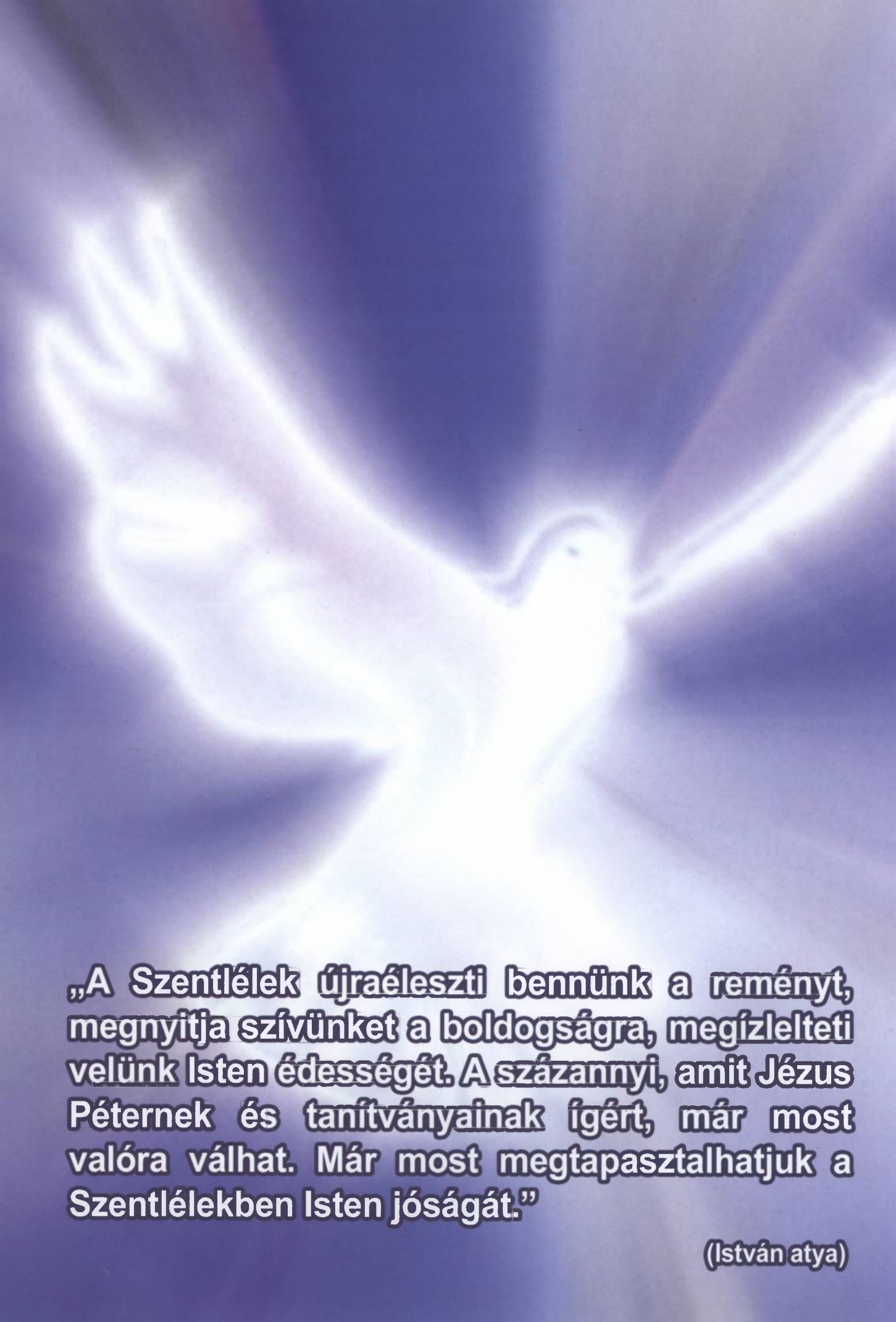
A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

McKenna nővér:
A bérmálás szentsége

Á. Tünde:
Mária által Jézushoz

Grazia Calatti:
A papi hivatásról

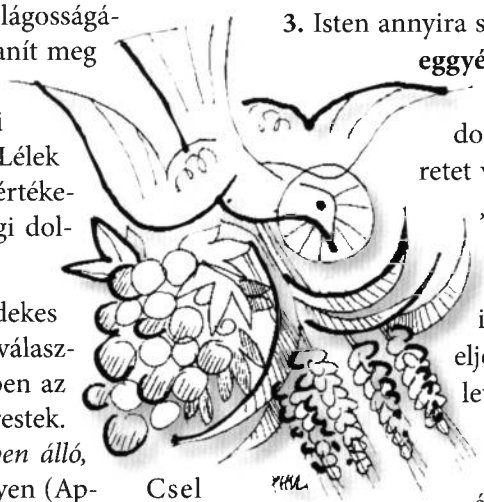

„A Szentlélek újraéleszti bennünk a reményt, megnyitja szívünket a boldogságra, megízlelteti velünk Isten édességét. A százannyi, amit Jézus Péternek és tanítványainak ígért, már most valóra válhat. Már most megtapasztalhatjuk a Szentlélekben Isten jóságát."

(István atya)

A lelki élet forrása a Szentlélek

Keresztes Szent János három szakaszt különböztet meg a lelki életben: a **megtisztulást**, a **megvilágosodást** és az **egyesülést**. A **megtisztulásban** Isten és a világ ütközik egymással. Az embernek meg kell harcolnia szívében azt, hogy ki legyen az első: Isten vagy a világ?! Péter apostol már több hónapja követte Jézust, mégis megdöbbent, amikor azt hallotta, hogy le kell mondania mindarról, amije van (Lk 14,33). Az ember a földhöz ragadt gondolkodása miatt mindig méricskél, mit kapok azért, amit adok. Péter kicsit nyersen meg is kérdezi Jézustól: *„Nézd, mi mindenünket elhagytuk... mi lesz a jutalmunk?"* (Mt 19,27) Jézus alkalmazkodott ehhez az egyszerű gondolkodáshoz, és azt mondta *„száz-annyit"*. Mondhatott volna többet is, mert a természetfeletti értéke végtelenül felülmúlja a mulandó dolgokat. De ezt csak a Szentlélek világosságában tudjuk felfogni. A Lélek tanít meg bennünket arra, hogy felismerjük a különbséget az anyagi és a szellemi dolgok között. A Lélek adja meg az erőt, hogy a lelki értékeket soha ne adjuk fel az anyagi dolgok miatt.

1. Szentlélekkel telve. Érdekes megfigyelni a hét diakónus kiválasztását. A Pünkösd utáni hetekben az apostolok munkatársakat kerestek. A kiválasztás mértéke: *„jóhírben álló, bölcs és Szentlélekkel eltelt"* legyen (Ap Csel 6,3). Miről lehetett őket felismerni? Arról, hogy szíve vágya volt Jézust szolgálni. Annak örült, ha valamit tehetett Isten dicsőségére. Nem kellett rábeszélni a jóra, hanem csak rámutatni a lehetőségre, és máris cselekedett. Nem engedte magában eluralkodni a lustaságot, önzést, közömbösséget – mert a szívében égett a Szentlélek tüze. Keresztes Szent János ezt a szakaszt megvilágosodásnak mondja. Az ember itt már nem alkudozik Istennel és a bűnnel, nem ingadozik a kettő között, mert döntött Isten mellett. Teljes szívvel szolgálni akarja Jézust. Ez a Szentlélek nagy ajándéka. Aki megkapta a világosságot, annak szívében kiárad az Isten iránti szeretet (Róm 5,5) – írja Szent Pál.

2. Az egyesülés útja. Péter apostolnak van egy erre vonatkozó mondata: *„tulajdonul lefoglalt nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből csodálatos világosságra hívott titeket"* (1Pét 2,9). Amikor a fiatalok igaz szerelemből összeházasodnak, akkor megajándékozzák egymást figyelemmel, gondoskodással és szolgálattal. Amikor elmennek dolgozni, az a tudat van bennük, hogy „én a kedvesemhez tartozom." Munka után milyen jó lesz, ha újra találkozhatok vele. Ez a tudat olyan erős tud lenni, hogyha valamilyen kényszerű ok miatt el kell szakadniuk, ez életben tartja őket. Akik megjárták a gulágot – a szibériai kényszermunkatábort -, azok azt mesélték, hogy a legnagyobb szenvedésben is az adott erőt, hogy otthon várja őket a szerető feleség. Erre hív bennünket Isten. Hogy legyünk egészen az Övé. Hogy úgy járjunk-keljünk a világban, mint akik Hozzá tartoznak.

3. Isten annyira szeret téged, hogy szeretne **örökké eggyé válni veled**, ami a te boldogságod forrása. Hiszen csak az tehet boldoggá, amiben szeretet van. Ez a szeretet vezette Jézust egész földi életében. *„Én mindenkor azt teszem, ami neki (az Atyának) kedves"* (Jn 8,30) – mondta tanítványainak, hogy ők is eltanulják ezt a szemléletet. Jézus eljövetelének az egyik célja, hogy belevonjon bennünket az Atyával való kapcsolatába. Ezt műveli bennünk a Szentlélek. Ez olyan nagyszerű élet, amely felülmúl minden mást a világban! A világ sokszor megcsalja, megalázza, elnyomja, kihasználja az embert. Elveszi azt a maradék reményt is, ami megmaradt a gyermekkorból a felnőtt korra. – Ezért van olyan nagy szükségünk a Szentlélekre. Ő újraéleszti bennünk a reményt, megnyitja szívünket a boldogságra, megízlelteti velünk Isten édességét. A százannyi, amit Jézus Péternek és tanítványainak ígért, már most valóra válhat. Már most megtapasztalhatjuk a Szentlélek által Isten közelségét. Ezért imádkozik az Egyház, hogy Pünkösd ünnepe személyes pünkösd legyen és megtaláld boldogságodat Istenben.

Katona István
főszerkesztő

A bérmálás szentsége

(McKenna Nővér a bérmálás szentségéről ír, hogy ezáltal bemutassa a Szentlélek elnyerésének fontosságát. A világ liberális hatását csak a Szentlélek által tudjuk ellensúlyozni és Krisztus evangéliumához hűségesnek maradni. Ezért olyan fontos, hogy várjuk és befogadjuk a Szentlelket, mert az életet, az igazi életet adja nekünk. – Szerk.megj.)

Ha a templomból a szupermarketbe vagy a hivatalba megyünk, olyan emberekkel találkozhatunk, akik Krisztus evangéliumával teljesen szemben állnak. Minden nap, minden héten szükségünk van Krisztus erejére ahhoz, hogy megmaradjunk a helyes úton. Nem áltathatjuk magunkat azzal, hogy a bűn romlottsága bennünket nem piszkíthat be. Ez olyan volna, mintha egy pestises városban járva azt gondolnánk, hogy mi nem kapjuk azt el. Naivitás lenne.

Nézzük meg, mit hoz be otthonainkba a televízió! Amit ma természetesnek veszünk, nagyszüleinket megdöbbentette volna.

A média dicsőíti az erkölcstelenséget, például a fiatalok házasság előtti szexuális kapcsolattal járó együttélését. Dicsőíti a házasságtörést, azokat, akik elcsábítják a házasságban élőket, és intim viszonyt kezdeményeznek velük. Semmit nem szólunk a kétszeri, háromszori, vagy négyszeri házasságra sem. Megengedjük a korrupciót az üzleti életben és a kormányon belül is.

A szülők sokszor félnek kimondani, hogy helytelenítik az olyan életmódot, amely ellentétes Krisztus tanításával. Kezdünk úgy gondolkodni, mintha minden rendben lenne, hiszen a jelszó ez: „mindenki ezt csinálja!"

Ezért csak azok a családok fognak sértetlenül megmenekülni, akik **erős katolikus keresztény életet élnek**. Szükségünk van egymás támogatására. Ezért beszélünk Krisztus misztikus testéről. Ezért kell felismernünk, hogy támogatnunk kell egymást egy olyan világban, amely szemben áll az evangéliummal.

Ahhoz, hogy szembe tudjunk nézni ezekkel a kihívásokkal, kaptunk egy szentséget, a bérmálás szentségét. Miben segít nekünk életünk folyamán ez a szentség?

Egy bizonyos életkorban a fiatalok szembekerülnek egy olyan világgal, amely ellenséges Krisztussal. Az apostoloknak is részük volt ebben a kihívásban. Amíg Jézussal együtt voltak, könnyen kezelték ezt az ellenséges helyzetet. Azonban Jézus tudta, hogy félni fognak, ha üldözést szenvednek. Mit tett ezért? Meghagyta nekik: *„Maradjatok a városban,míg erő tölt el a magasból"* (lásd: Lk 22,49; ApCsel 1,4-5) Így hát pünkösdkor leszállt rájuk a Szentlélek, és tökéletesen meggyőzte őket arról, amit hirdettek.

Ezért tudta Péter a templomkapunál a koldusra nézve kijelenteni: *„Aranyam és ezüstöm nincsen, de Jézus Krisztus velem van!"* – *„Kelj föl és járj!"* (lásd: ApCsel 3,1-10)

A Szentlélek az apostolokat megerősítette a bátor prédikálásra. Amikor pedig a hatóságok letartóztatták és bebörtönözték őket, így válaszoltak: *„Nem engedelmeskedünk nektek! Nem engedelmeskedhetünk, mert nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk!"* (lásd: ApCsel 4,1-20; 5,17-32)

Krisztusról tettek tanúságot a Szentlélek ereje által.

A bérmálás az a szentség, amely a kereszténye ket megerősíti és lendületet ad nekik ahhoz, hogy Jézus Krisztus hírnökei legyenek a világban.

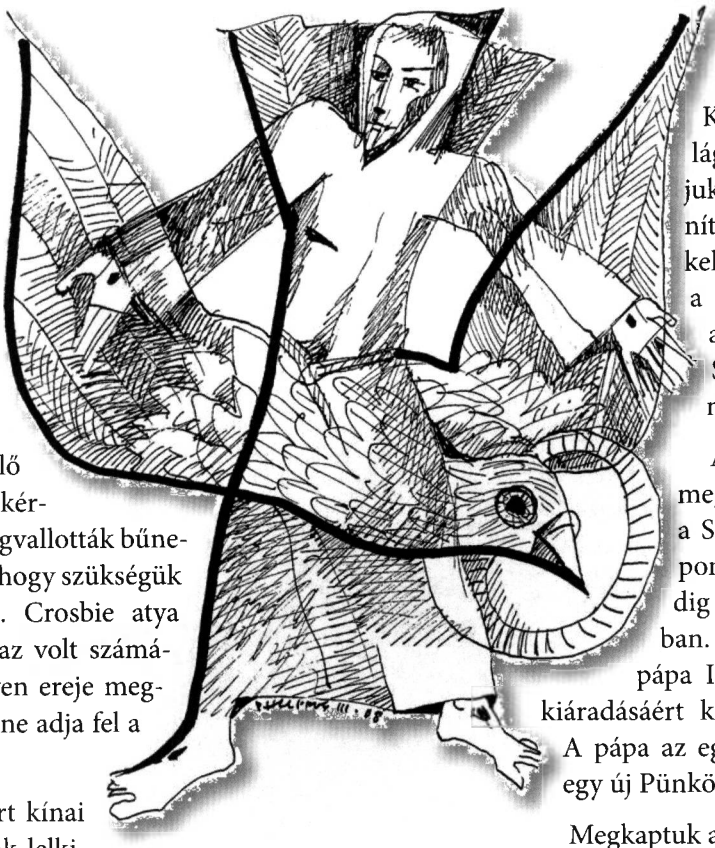
Ez csodálatosan hangzik, de hányan vagyunk, akiket életünk során felszólít ennek a szentségnek az ereje? Hányan vagyunk, akik már felismertük, hogy új Pünkösdöt hoz el nekünk ez a szentség?

Életünk Pünkösdje ez, amikor a püspök ennek külső jeleként megerősít bennünket hitünkben. Ezután már a hamis tanítások szele nem rázza meg hitünket.

Phil Crosbie atyával Dél-Koreában találkoztam. Könyvének címe: „Three Winters Cold". Észak-koreai menetelésükről szól, azokról az időkről, amikor a

kommunizmus átvette az ország irányítását. Crosbie atya mély benyomást tett rám. Olyan pap volt, aki mélyen elkötelezett Krisztus tanítása és az Egyház felé.

Kevin atyával minden reggel öt órakor a kápolnába mentünk, hogy az Oltáriszentség előtt töltsünk el néhány órát. Ezt a csodálatos missziós atyát mindig ott találtuk a tabernákulumra szegezett tekintettel. Jelen volt a lelkigyakorlatunkon, majd utána elbeszélgetett velem. Az érintett meg vele kapcsolatosan leginkább, hogy milyen Isten-adta erővel tartott ki papsága mellett.

Azokon a teleken, amikor a havon és a jégen át meneteltek, az őr végig ostorozta a misszionáriusokat. Azokra a fiatal amerikai katonákra emlékeztette őket, akik mint rabok csontvázakként vonszolták magukat. A püspöktől és a velük menetelő papoktól feloldozást kértek ezek a katonák. Megvallották bűneiket, mert felismerték, hogy szükségük van a megbocsátásra. Crosbie atya azt mondta, papként az volt számára a fontos, hogy legyen ereje megadással tűrni, és hogy ne adja fel a küzdelmet.

Egyszer egy csoport kínai pap számára tartottunk lelkigyakorlatot. Egyikük **huszonöt évet** töltött el leláncolva a börtönben. A földről kellett ennie, mint egy kutyának. Azért kínozták, mert nem adta fel katolikus papságát.

Ez a szép öreg kínai pap mondta nekem: „Briege nővér, csak akkor értjük meg, mekkora erőt kaptunk Istentől, ha kínoznak bennünket. Ma megköszönöm Istennek, hogy az a kiváltság ért, hogy huszonöt évet tölthettem el megláncolva – nem holmi jelentéktelen ok miatt – hanem Jézus Krisztus evangéliumáért."

Nekünk nem kell olyasmivel szembenéznünk, mint neki kellett.

A hitért kiállt szenvedés talán a legnagyobb kegyelem.

Milyen kegyelmet közvetít még a bérmálás szentsége? Ez a szentség megerősít bennünket a Krisztus melletti kiállásban.

Milyen könnyű is felállni, és megtagadni Krisztust! Megtagadjuk Krisztust, amikor rendjén valónak mondjuk a házasságon kívüli szexuális életet.

Megtagadjuk Krisztust, amikor rendjén valónak mondjuk a drogok fogyasztását.

Megtagadjuk Krisztust, amikor rendjén valónak mondjuk az abortuszt.

Megtagadjuk Krisztust, amikor a világ értékrendjét választjuk, és Krisztusra és tanítására nem fordítunk kellő figyelmet. Jézus a bérmálás szentségét azért adta, hogy általa Szentlelkének erejével megerősítsen.

Amikor a karizmatikus megújulás kezdetét vette, a Szentlélek állt a középpontjában. A Lélek mindig is jelen volt az Egyházban. Azonban XXIII. János pápa Istentől a Lélek újfajta kiáradásáért könyörgött számunkra. A pápa az egész Egyházat sürgette egy új Pünkösdért való imádságra.

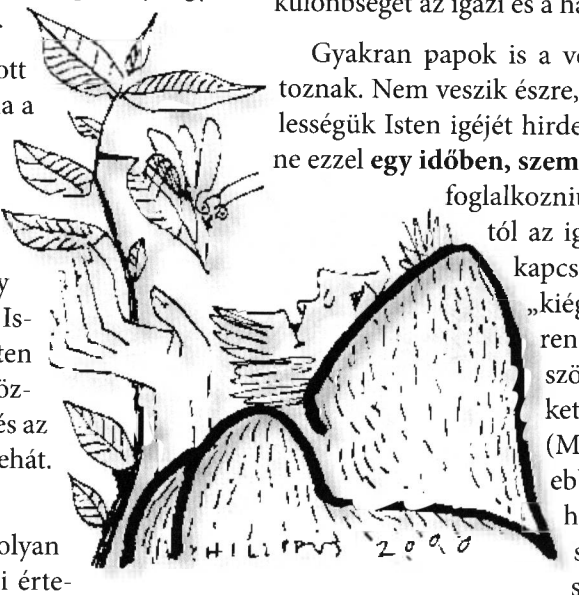
Megkaptuk az Új Pünkösdöt, és sokan megijedtünk tőle! Nem tudtunk mit kezdeni vele! Féltünk tőle. Csakhogy a Szentlélek megkezdte az egyszerű hívők szíveinek felizzítását, olyanokét, mint akikkel Latin-Amerikában találkoztam. Talán még írni-olvasni sem tudtak, de nekikezdtek az evangelizálásnak, mert a Szentlélek erre indította őket!

Krisztus ránk hagyta a Szentlélek ajándékát, hogy kísérjen bennünket az úton. Ha azt hallod, hogy valaki szidja és kritizálja az Egyházat, tedd fel magadnak a kérdést: „Milyen katolikus vagyok? Megvédem Krisztust és kiállok mellette, vagy szégyellem, és zavarba jövök tőle?" **A bérmálás szentsége által a Szentlélek megerősít az élet minden kihívásával szemben.**

McKenna Nővér (Fordította: Erdeős Éva)

Ki a próféta?

A bibliai értelemben vett „próféta" – korábban látnoknak is nevezték, az Ószövetség is néha így nevezi – olyan ember, akit Isten hívott el, és akire az jellemző, hogy állandóan **odafigyel** arra, amit Isten mond. Ez a folyamatos Istenre figyelés nagyon lényeges. Először is, az elhívás után ez egyfajta oktatás, „edzés" Isten részéről, hogy valaki egyre jobban megtanuljon Rá hallgatni, és a szavát – halk szavát, amelyet a mások fecsegése olyan könnyen elnyom – megtanulja egyre mélyebben megérteni (1Sám 3).

Később aztán Istentől kapott megtiszteltetésnek tekinthető, ha a prófétát Isten szolgájaként vagy szolgálólányaként emlegetik, hiszen ez azt jelenti, hogy az igazi prófétának kizárólag csak ez az egy „gazdája" van; hogy az ő füle és tekintete már csak Isten felé nyitott. Hagyja, hogy Isten használja őt; úgyszólván egy közvetítő, áteresztő csatorna Közte és az ember között, az Ő szócsöve tehát. (Oz 12,11.14).

Prófétájától az Úr gyakran olyan dolgokat kíván, amelyek emberi értelemmel nem logikusak, egyediek és nehezek is. Ennek ellenére az igazi próféta teljesíti a megbízást, akkor is, ha azt ő maga sem érti, vagy a feladat teljesítése őt magát is tönkreteszi.

A hamis prófétákra (vö. MTörv 18,20-22; Jer 23,9-32; 28,1-17; Sir 2,14; 4,13) más jellemző: ők nem Istenre hallgatnak, hanem a saját gondolataikra (Ez 13,2), fecsegők, a „hazugság lelke" van bennük (1Kir 22,23), beképzeltek, és gyakran visszaélnek (az emberek szemében) előnyös helyzetükkel; az emberek szája íze szerint beszélnek; fülüket és pillantásukat nem az Úr, hanem az emberek, illetve saját maguk felé fordítják (Ez 22,28). Arra is hajlamosak, hogy másokkal szövetkezzenek és az igazi próféta ellen küzdjenek, és megpróbálják elnémítani őt. „Azt hiszik, övék az igazság, ezért tudnak megragadni benneteket – így indítják el a lavinát."

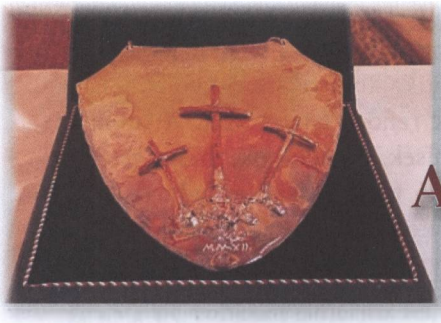
Az igazi próféta ugyanis élő szemrehányás számukra (Bölcs 2,10-20), élő kihívás. De éppen így válik aztán nyilvánvalóvá a különbség a lelkek között. Isten ítélete pedig világos: *„Nem én küldtem őket"* (Jer 14,14; 23,21.32; 28,15; Ez 13,6).

Sajnálatos módon jó néhányan vannak, akik hagyják, hogy hamis próféták befolyásolják őket, és nincs bátorságuk ahhoz, hogy saját maguk, **önállóan** alkossanak ítéletet. A fecsegők hangosabbak, mint az Úr halk szava; és aszerint, hogy valakinek mennyire őszintén és valóságosan személyes a kapcsolata az Úrral, ismeri fel kisebb vagy nagyobb biztonsággal a különbséget az igazi és a hamis próféta között.

Gyakran papok is a veszélyeztetettek közé tartoznak. Nem veszik észre, hogy minél inkább kötelességük Isten igéjét hirdetni, annál fontosabb lenne ezzel **egy időben, személyesen és kizárólag** Vele foglalkozniuk. Ha szétválik egymástól az igehirdetés és a személyes kapcsolat Istennel, ha a papok „kiégnek", akkor valami nincs rendjén. Hiszen Jézus először arra hívta el a tizenkettőt, hogy *„vele tartsanak"* (Mk 3,14), és csak ezután és ebből a „pozícióból" arra, hogy Őt hirdessék. Nem szabad az egyes állomásokat átlépni, főleg nem teljesen figyelmen kívül hagyni.

Csak ha a papok hite szilárdan gyökerezik Istenben, csak akkor menekülnek meg a büszkeség, a gőg, a klerikalizmus biztosan megjelenő kísértésétől; csak akkor kerülhetik el a *„nem halló fülek, nem látó szemek és megkeményedett szívek"* állapotát; és csak ebben az esetben menekülnek meg attól a veszélytől is, hogy becsületes emberek szemében szálkát keressenek és találjanak, **azért mert** a sajátjukban már nem látják a gerendát sem, mert valójában már vakok. Ne felejtsük el, hogy Jézus az evangéliumban éppen a tizenkét tanítványának volt kénytelen újra és újra szemrehányást tennie az ***„érzéketlen szívük"*** miatt (Mk 6,52; 8,17). Mindenütt a világon, ahol mostanában igazi jelenések történnek, és igazi belső megszólítások hangzanak el, azt kéri ezekben az Úr és a Szűzanya, hogy imádkozzunk a papokért, hogy megkapják az ismeret ajándékát és a szív megvilágosodását.

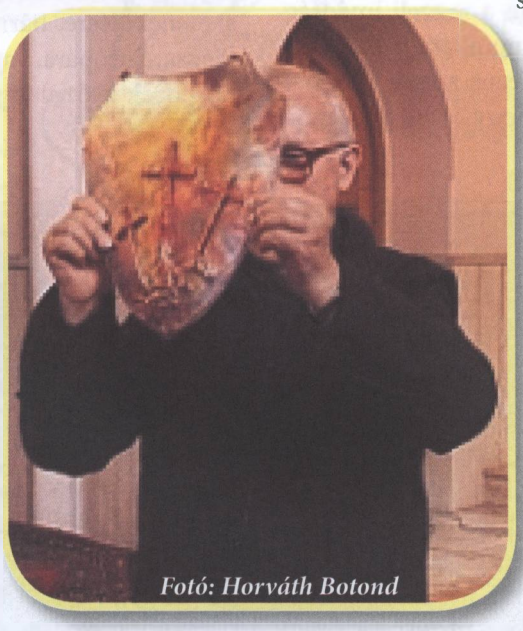
Egy lelki vezető
(Fordította: Dr. Daczi Margit)

A HIT PAJZSA

A kommunizmus papi áldozatainak emléknapján (2012. 02. 25.)

(A Parma fidei – Hit pajzsa kitüntetést azoknak az élő egyházi személyeknek ítélik oda, akik a kommunista diktatúra alatt is hűségesek maradtak hitükhöz, magyarságukhoz. A díjat 2002-ben alapították. A díjat a kommunizmus áldozatainak emléknapja – február 25. – alkalmából adják át minden esztendőben. Ebben az esztendőben Katona István atya, az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség lelki vezetője vette át a Parma fidei – Hit pajzsa, és az ezzel együttjáró Hazámért – hitemért elnevezésű díjakat, amelyeket Mádl Dalma, a korábbi köztársasági elnök felesége nyújtott át. Katona István atyának a kitüntetés átvételekor elhangzott beszédét közöljük az alábbiakban.)

Fotó: Horváth Botond

Kedves Testvérek!

Nagyon szomorú és nagyon örvendetes ez a mai nap. Szomorú, mert szenvedő emberekre emlékezünk, akik nagyon kemény és félelmetes fájdalmakat, küzdelmeket éltek át éveken keresztül. Ezek a küzdelmek, fájdalmak sokuknak az életébe is kerültek. Gondolok itt Brenner Jánosra, Kiss Szaléz ferences atyára, vagy lehetne sorolni még soksok hősies lelkű papot. Hogy mennyit? Heténi Varga Károly azt írja könyvében, hogy a papok közül ötszázan szenvedtek üldözést, vagy haltak meg Magyarországon a diktatúra ideje alatt. De lehet, hogy többen voltak.

Ha belegondolunk az ő szenvedéssel teljes napjaikba és éveikbe, akkor arra gondolunk, hogy milyen nagy elszántság, milyen odaadás kellett, hogy kibírják a megpróbáltatásokat. Valóban „Jó Pásztor"-szív kellett azoknak az atyáknak az életében, akik ezt elfogadták és megélték ezeket a nehéz napokat.

Ugyanakkor örvendetes is ez a nap. Örvendetes, mert az Egyház él. Ahogy Vass Albert írja: „A víz szalad, a kő marad." Péter sziklája marad. Diktatúrák jönnek és mennek, feltűnnek, majd lehanyatlanak, de az Egyház marad. Minden diktatúra után még nagyobb fénnyel, még nagyobb ragyogással, még nagyobb megújulással lép elénk az Egyház. Függetlenül attól, hogy kik mennyire rúgnak bele, mennyire bántják, mennyire utasítják el, a kegyelem ragyog. Isten kegyelme, Isten szeretete működik, s az emberszívek újjászületnek, újjáteremtődnek.

Ha most itt lennének ezek a vértanúk és üldözöttek közöttünk, vajon mit mondanának nekünk? Azt mondanák, hogy ne szégyelljétek a hiteteket. Ne szégyelljétek, hogy Jézus Krisztushoz, és az Ő Egyházához tartoztok! Ne szégyelljétek, hogy Jézus a Mesteretek és életetek irányítója, mert ti a Győztes oldalán vagytok!

Ti azon az oldalon vagytok, amelyet a sátán nem tud legyőzni, és a világ összes diktatúrája sem tud megsemmisíteni. Jézus megígérte, hogy a pokol hatalmai nem vesznek erőt az Ő Egyházán.

Nem vesznek erőt… de megkísérlik! Éppen ezért látjuk és tapasztaljuk, hogy ez a diktátor, akit úgy nevezünk, hogy sátán, vagy gonosz lélek, még nem múlt el. Nem került le a kénköves tóba, ahogy a Jelenések könyve írja. Még ma is gyűjti a seregét, azokat az embereket, akiken keresztül az Egyházat, a hívő embert meg akarja semmisíteni. De nem félünk tőle! Nem félünk, mert tudjuk, hogy ha Jézus kezét megfogjuk, az Ő útján járunk, akkor nem győzhet le, nem törhet össze bennünket, mert Jézus velünk van, és soha nem engedi, hogy az övéi elpusztuljanak.

Néhány szót magamról is mondok. 1964-ben szenteltek pappá. Megismerkedve a Regnum Ma-

rianum Közösséggel, pappá szentelésem után kezdtem el az evangelizációt a fiatalok között. Nemcsak a templomon belül, hanem templomon kívül is, amit akkor a diktatúra tiltott. Ez házi csoportokat, kirándulásokat, bibliai táborokat, vagyis egy nagyon vidám, nagyon örvendetes, Krisztusra irányuló evangelizációt jelentett. Egyik legszebb időszaka volt az életemnek ez a hat év, amit a Regnum Marianum Közösségben éltem. 1970. szeptemberében történt az a bizonyos házkutatás, ami után elindult ellenem és paptestvéreim ellen az eljárás, mint államellenes szervezkedés kísérletének a gyanúja. Érezzük a szavakból, hogy ez jogilag milyen furcsa volt, de akkor ez nem számított. Három hónapi kihallgatás után átkerült az ügyem a bíróságra és Bimbó István bíró kimondta az ítéletet: két és fél év börtön.

A kegyelem áradása és a kegyelem jelenléte volt az, ami a bilincsek ellenére is örömmel és békével töltött el a 19 hónap alatt, amit ott éltem át a gyűjtőfogházban. Nem a kellemetlen helyzetre és a korlátolt életterületre gondoltam, hanem arra, hogy Jézus velem van. Mindennap átéltem a reggeli imádságban munkára menet – hiszen munkára is beosztották akkor a rabokat –, hogy Jézus szeret, itt van a börtönben is. Azt is átéltem, hogy Jézus győzelmet fog adni.

Nagyon sok rendes emberrel találkoztam a börtönben, hiszen politikai foglyok között voltam. Ezek között nagyon sok rendes ember volt. A titokban elmondott szentmisék, imádságok, beszélgetések, paptestvérekkel való találkozások az udvari sétán, amikor halkan lehetett néhány szót szólni egymáshoz, ezek mind olyan változatossá és széppé tették az egyébkén unalmas, zárt életet.

Természetesen a börtön mindig börtön, tehát voltak nehéz napok, szomorú hangulatok is, de az, hogy Jézus ott van, nem ment el, kegyelmével most is meglátogat, ez mindenképpen egy ajándék volt számomra. Ajándék, mert megtapasztaltam azt, hogy a hit minden körülményben megvigasztal és megerősít.

Még sokat lehetne beszélni ezekről a hónapokról, de lényegében egy az értelme mindennek: hogy Jézus a középpont. Jézus keresztje a világtörténelem kiindulópontja és beteljesítője.

A megváltás az egyetlen lehetősége az embernek a menekülésre, bármit hoz a jövő akár Magyarországra, Európára, vagy a világra – akik Jézusban bíznak, azok győzni fognak. Úgy legyen!

Katona István atya

JÖJJ SZERETET LELKE!

Jöjj, Atya és Fiú Lelke!
Jöjj, szeretet Lelke, gyermekség Lelke,
béke, bizalom, szent öröm Lelke!
Jöjj, titkos ujjongás
a világ könnyei között!
Jöjj, győzedelmes élet
a földi halál világában!
Jöjj, szegények Atyja,
szorongatottak pártfogója!
Jöjj, örök igazság világossága!
Jöjj, szívünkbe kiárasztott szeretet!
Nem kényszeríthetünk,
mégis bizakodunk.
Szívünk titokban fél
jöveteledtől,
mivel önzetlen és jó vagy,
más, mint a szívünk.
Mégis az a legbiztosabb ígéretünk,
hogy eljössz.

Jöjj tehát, jöjj naponta újból,
és egyre közelebb!
Benned bízunk.
Miben is bízhatnánk különben?
Szeretünk, mivel te magad vagy a szeretet.
Benned Atyánk az Isten.
Köszönjük, ó Megelevenítő,
ó, Szentlélek,
hogy bennünk lakozol,
hogy te magad lettél
az élő Isten pecsétje bennünk,
annak pecsétje,
hogy az ő tulajdona vagyunk.
Maradj velünk!
Ne hagyj el minket!
Az élet keserű harcaiban sem!
S a végén se, amikor minden sorsunkra hagy!
Veni, Sancte Spiritus!

Karl Rahner

Hinni Isten végtelen irgalmában

A megfeszített és feltámadott Messiás vonásaiban a Golgotán feláldozott Bárány vonásait ismerjük fel, aki az Atyához könyörög bűnbocsánatért kínzói számára, a bűneiket megbánó bűnösöknek pedig megnyitja a mennyek kapuit. (...)

A megalázott és szenvedő Krisztusban azt a megrendítő erejű közösségvállalást csodálhatják meg hívők és nem hívők, amely Őt minden elképzelhető mértéket felülmúlóan eggyé teszi a mi ember-mivoltunkkal. *„A kereszt Isten Fiának feltámadása után is szakadatlanul mennyei Atyánkról beszél, Aki az Ő örök szeretetében rendíthetetlenül hű marad az emberhez (...). Hinni ebben a szeretetben azt jelenti, hogy az irgalomban hiszünk"* (Vö. Dives in misericordia, 7).

Mondjunk köszönetet az Úrnak szeretetéért, amely erősebb, mint a bűn és a halál. Ez a szeretet nyilvánul meg és alakul könyörületté a mindennapjainkban, és arra indít minden embert, hogy maga is „könyörületes" legyen a Megfeszítettel szemben. Hiszen nem életre szóló programja-e minden egyes megkeresztelt embernek és az egyháznak is a maga teljességében, hogy szeresse felebarátjait, sőt – Jézus példáját követve – az ellenségeit is?

Ezekkel az érzésekkel ünnepeljük a húsvéti időszak második vasárnapját, amelyet az elmúlt év, a nagy jubileum éve óta az Isteni Irgalmasság Vasárnapjának is neveznek. (...)

Jézus egy napon így szólt Fausztina nővérhez: *„Az emberiség nem talál békére, amíg nem bízik az én irgalmamban"* (Vö. Fausztina Kowalska nővér: Napló, Eger, 1998).

Isten irgalma! Ez az a húsvéti ajándék, amelyet az egyház a feltámadott Krisztustól kap, és amelyet a harmadik évezred küszöbén az emberiségnek felkínál. (...)

Figyelmünk a Mester gesztusára irányul, aki a félelemmel eltelt és csodálkozó tanítványokra azt a küldetést bízza, hogy Isten irgalmát hirdessék. Megmutatja nekik a sebeket a kezein és az oldalán, és így szól: *„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket."* (Jn 20,21) Rögtön ezután rájuk lehelt és így folytatta: *„Vegyétek a Szentlelket. Akinek megbocsátjátok bűneit, bocsánatot nyert, akinek pedig megtartjátok, az bűnben marad."* (Jn 20, 22-23)

Jézus felruházza őket a bűnbocsánat adományával: egy olyan adománnyal, amelynek forrása a kezein, lábain és mindenekelőtt az átszúrt oldalán lévő sebek. Ezekből árad ki az irgalom az egész emberiségre. Ezt a pillanatot éljük át most újra intenzíven. Nekünk is megmutatja ma az Úr az Ő dicsőséges sebeit és a szívét, amely a világosságnak és az igazságnak, a szeretetnek és a megbocsátásnak kiapadhatatlan forrása. (...)

Ennek a megsebzett szívnek a titka a magyarázat arra, hogy Isten irgalmának frissítő áradata ma sem szűnik: a ma körülöttünk élő férfiakra és nőkre is kiárad. Aki igazi és tartós boldogságra vágyik, annak titkát csak ebben találhatja meg.

„Bízom benned, Uram, Jézus!" Ez a sok hívő szívének oly kedves imádság jól kifejezi, hogy azok is újra reménységgel fordulhatnak az Úrhoz, akiket a bűnük súlya nyomaszt.

Irgalomnak anyja, Mária, add, hogy mindig élő maradhasson a szívünkben az a bizalom, amelyet Fiad, a mi Megváltónk iránt érzünk. Segíts te is, szent Fausztina, akire ma különösen bensőséges érzésekkel gondolunk. Veled együtt szeretnénk erőtlen pillantásunkat isteni Megváltónkra vetni, és elismételni: ***„Bízom benned, Uram, Jézus!"*** Ma és örökkön örökké. Ámen.

II. János Pál pápa prédikációja 2001. április 2-án a római Szent Péter téren

(Osservatore Romano 2001. május 11. Fordította Dr. Daczi Margit)

Mária által Jézushoz

TANÚSÁGTÉTEL

Arki Tünde vagyok, 37 éves. Csákváron élek családommal. Tanúságot szeretnék tenni, hogy hogyan jutottam el Mária által Jézushoz.

A határon túl, Erdélyben születtem. Egyszerű körülmények között éltünk és kezdetben boldog családban. Bár református szüleim rendszeresen nem jártak templomba, de engem minden vasárnap elküldtek az Istentiszteletekre. Ez ellen én nem tiltakoztam, mert szerettem templomba menni. Konfirmáltam, rendszeresen Úrvacsorát vettem és ünnepi alkalmakon szolgáltam szavalásokkal és énekléssel az ifjúsági énekkarban. Tizenévesként éreztem az Isten hívását és jártam a rendszeres bibliaórákra, de a világi szórakozás is nagyon vonzott.

Valójában az Isten nem kapott helyet az otthonunkban. Szeretetlenség, békétlenség, viszálykodás lett úrrá. Ennek egy részről anyagi problémák voltak az okai, aminek további folytatása volt az alkoholba való menekülés. Ez engem nagyon megviselt, tehetetlennek éreztem magam. Szüleim képtelenek voltak mellém állni, csak a saját problémáikkal voltak elfoglalva. Sok volt a veszekedés és kétségbeesetten próbáltam ebből a reménytelennek tűnő helyzetből kimenekülni.

Meg akartam halni. Nagy mennyiségű altatót vettem be.

Anyukám észrevette, hogy valami nincs rendben velem, és azonnal kórházba szállítottak.

Az orvosok kimosták a gyomromat és megállapították, hogy még időben érkeztünk, mert egy hajszálon múlt, hogy meg tudták menteni az életemet és maradandó károsodást sem szenvedtem.

Ennek az önpusztító eseménynek következtében egy időre újra csendesebb lett az otthonunk.

Tovább folyt az élet a szokott medrében, éltem a velem egykorúak szokásos életét. Gimnáziumba jártam, tanultam, barátkoztam, udvaroltak a fiúk, szerelmes lettem. Továbbra is egyedül éreztem magam. Sem az örömömet, sem a bánatomat nem tudtam igazából senkivel sem megosztani. Különösen nem a családommal. Nem éreztem fontosnak magamat otthon, akire figyelnének.

Egyre jobban kerestem Istent, aki mindig velem volt. Egyre többet kezdtem olvasni a Bibliát, a Zsoltárokat, és Jézus tanításait.

Időközben komoly udvarlóm lett és terveztük a közös jövőnket. Ám ez sem volt olyan egyszerű.

Az udvarlóm egy vegyes nemzetiségű (román-magyar) családból származott, és problémát jelentett a családban egy magyar lánnyal való házasság. Udvarlóm édesapja ellene volt kapcsolatunknak. Megzsarolta a fiát: ha feleségül vesz, kitagadja. Udvarlóm a családja mellett döntött.

Ez engem teljesen a padlóra küldött. Óriásit csalódtam.

Nem tudtam mit kezdeni az életemmel. Ismét a saját kezembe vettem a sorsomat, és öngyilkosságot kíséreltem meg.

A kórházban ébredtem fel, azt sem tudtam, hogy kerültem oda.

Gyógyulásom ideje alatt egy nap a kezelő orvosom beszélgetésre hívott. Ki szerette volna deríteni, hogy mi volt az oka tettemnek. Elmeséltem az előzményeket. Ő végignézett rajtam tetőtől talpig, és nem értette, miért szomorkodom egy fiú miatt. Azt tanácsolta, hogy fiatal, csinos lányként inkább éljem az életemet, és élvezzem ki fiatalságom minden pillanatát.

Éreztem ott abban a pillanatban, hogy én nem erre a gyógymódra vágyom. Megköszöntem a beszélgetést és visszaindultam a szobámba. A szobámba belépve megpillantottam az ágyamon egy kicsi, kék borítású Szentírást. Ez volt a válasza a Mennyei Atyának az én betegségem gyógyítására. A mai napig sem tudom, hogy ki tette oda ezt a Szentírást. Ezzel új fejezet nyílt az életemben.

Különböző munkahelyeken dolgoztam. Kerestem a helyemet a világban, kerestem a hivatásomat. Vágytam egy őszinte, tiszta kapcsolatra, családra. Nem volt előttem példa, hogy ez miként is néz ki, és én hogyan is juthatok célba. Őszintén vágytam egy olyan családban élni, ahol igazán szeretetben élnek, és megélik az Evangélium tanítását.

Szinte csodaként éltem meg, amikor lehetőség nyílt arra, hogy egy alapítvány jóvoltából 4 hónapon

keresztül Hollandiában egy hívő családban szinte a negyedik gyermekként családtag lehettem.

Itt éreztem az utóbbi években először fontosnak magamat. Szerettek és viszont szerethettem. Ők azóta is holland szüleim. Olyan családmodellt láttam magam előtt és részese is voltam annak, amire én is vágyakoztam. Lehetőségem lett volna akár véglegesen is ott maradnom, de én haza vágytam az enyéimhez. Életre szóló élményt és példát hoztam magammal haza, amiért hálás vagyok Istennek és ennek a holland családnak.

Bátrabb és önállóbb lettem. Istenhez közelebb kerülve és lelkileg megerősödve kezdtem újra az életemet otthon. Dolgoztam és egyre jobban éreztem, hogy csak egy Istenben hívő társsal tudom elképzelni az életemet. Sokat imádkoztam ezért.

Fotó:
Babcsányi Ági

Udvarlóim voltak, de lelkileg nem volt közös kapcsolódásom egyikükkel sem. Emiatt nem is mélyült el a kapcsolatom senkivel sem.

Hollandiai tartózkodásom meghozta második gyümölcsét is. Az ottani alapítvány állást kínált. Időseket látogattam, betegeket gondoztam és segítettem. Ez a szolgálat nagyon közel állt hozzám, és mai is fontos része az életemnek.

Egy napon elszántam magam és egy napilapon keresztül nemzetközi internetes hirdetést adtam fel. Férjet keresek! De nem ám akármilyent! Istenben hívő legyen!

A JÓ ISTEN jót mosolyoghatott rajtam, és gondolta, hogy megtréfál, mert én egy református társban gondolkodtam, erre Ő egy katolikus jelöltet ajánlott nekem.

Innentől életem eseményei igen felgyorsultak. Kalandos és nem szokványos módon találkoztam először leendő férjemmel. Mindketten úgy éreztük, hogy megtaláltuk másik felünket és egy irányba nézünk a jövő felé. Végre úgy éreztem, hogy szeretve vagyok és közös az Istenünk is.

Fél év sem telt el, és ott álltam vágyaim, reményeim beteljesülésének kapujában.

Nagyon boldog voltam, és nem is gondoltam arra, hogy milyen törékeny is lehet ez a boldogság.

Esküvőnk előtt két héttel, karácsonykor jött értem a vőlegényem, hogy leendő otthonunkban együtt lehessünk már az ünnepeken és közösen készülhessünk az esküvőre.

De hiába vártam a megbeszélt időpontra, Ő nem érkezett meg.

Éreztem, hogy baj történt. Útközben súlyos balesetet szenvedett, de szinte csodálatos módon semmi baja nem esett és mások sem sérültek meg. Az is csoda volt, hogy mégis megérkezett előbb-utóbb, és mindenek ellenére nekivágtunk a több száz kilométeres útnak vissza Magyarországra úgy, hogy azt sem tudtuk, miként fogunk haza érni. De haza értünk.

Az előzmények nem tudták megzavarni boldogságunkat, és a tervezett időpontban megtartottuk az esküvőt. Azóta három gyermekünk született.

Mivel családom katolikus, ezért kötelességemnek éreztem, hogy együtt legyünk a vasárnapi szentmisén. Eleinte rendszeresen gyakoroltam a saját vallásomat is. Voltak vasárnapok, amikor a református istentisztelet után mentem a katolikus szentmisére a családommal. Olykor családom is elkísért az ünnepi istentiszteletekre. Elégedett voltam és jól éreztem magam, sok áldás volt ezen az időszakon.

A szentmise liturgiájával szembeni kezdeti idegenkedésem lassan kezdett elmúlni és egyre jobban vágytam a szentmisében a Jézusommal, Megváltómmal, Gyógyítómmal való találkozásra. Szerettem volna erősíteni, mélyíteni a hitemet, Istennel és az embertársaimmal való kapcsolatomat.

Sok lelki könyvet olvastam. Különösen Gyökössy Bandi bácsi könyvei tettek rám mély benyomást. Férjem által közel került hozzám Barsi Balázs atya lelkisége, és ő általa a katolikus gondolatvilághoz is közelebb kerültem. Egyszer egy hívő doktornő ajánlotta Nekem a Marana Tha újságot, ami egy újabb lépcsőfok volt, hogy hitem tovább mélyüljön.

Időközben édesanyám meghalt fiatalon, úgyhogy gyermekeink közül csak az első unokáját láthatta. Mély fájdalmat éreztem a szívemben emiatt, de valahogy éreztem Isten vigasztalását is az életemben. Már nem voltam egyedül!

Minden tragédia és nehézség az életemben egyre több imára ösztönzött. Bár nem értettem, hogy miért velem történnek ezek a dolgok, és mi a célja ezzel Istennek? De egyben biztos voltam, hogy Isten az én Mennyei Atyám, aki nagyon szeret és vezet engem.

Földi vezetőt is küldött idős Szabolcs atyánk személyében, aki Prohászka püspök atya lelkiségén keresztül olyan útmutatást adott életemnek, amely a továbbiakban meghatározó lett.

Két évvel ezelőtt karácsony táján nyugtalanító híreket kaptam a családomról. Édesapám nem tudott és talán nem is akart kigyógyulni életét és a környezete életét megkeserítő szenvedélyéből. Öcsém szenvedett miatta, én pedig ilyen távolságból tehetetlennek éreztem magamat. Ekkor kerestem meg plébánosunkat, Tamás atyát, hogy útmutatást, tanácsot kérjek tőle. Ő látszólag nagyon egyszerű tanácsot adott: „Legyek egységben önmagammal!" Hazamentem és rájöttem, hogy nem is tudom, mit jelent egységben lenni magammal. Lázasan elkezdtem kutakodni a válasz után. Michel Quoist „Így élni jó" c. könyvében találtam rá a válaszra. Ez így szól: ***„Célod és terved egy élő személy: Jézus Krisztus. Csak benne és általa, az ember és a világ összhangjának újraalkotója által építheted ki egységedet."***

Az otthon töltött küzdelmes évek alatt megtanultam, hogy csak magamra számíthatok, megerősödtem, megedződtem és erős egyéniséggé váltam. Minden elért sikeremet magamnak tulajdonítottam. Letaglózott, amikor lelki vezetőm szembesített azzal, hogy ezeket az eredményeket nem én értem el, hanem ez mind ajándék volt Istentől.

Apukám hamarosan meghalt, és ez az újabb családi tragédia nagyon mély fájdalmakat hozott újra felszínre. Szüleim fiatalon haltak meg, és még ma is élhetnének.

Még abban a hónapban kértem lelki vezetőmet, hogy vezessen engem az életszentségre. Innentől kezdve a mai napig kéthetente találkozunk. Ezt ő olyan komolyan vette, hogy az első alkalommal szembesített magammal, és olyan tükröt állított elém, hogy amikor belenéztem, majd belehaltam: azt mondta, hogy gőgös vagyok, és mások fölé helyezem magam. Egy hétig szenvedtem emiatt. Sokat sírtam és sokat imádkoztam, hogy változni tudjak. Nagyon nehéz volt, mert én nem éreztem magamat gőgösnek, és ezt soha nem is mondta nekem senki ez idáig, de ezáltal elkezdődött gyógyulásom.

Tankönyvnek a lelki építkezéshez Garadnai Balázs: „A keskeny út öröme és járhatósága" című könyvet kaptam. Ez a könyv az új lelki életem alapja lett. Köszönöm ezúton is lelki vezetőmnek, Tamás atyának ezt a kincset.

Egy nap különös dolog történt otthonunkban.

Erdélyből hoztam egy nagyon szép, fából készült feszületet. Alatta reggel meggyújtottam a mécsest, de valahogy a tartójával együtt – nem tudni hogyan – leesett a padlóra.

Otthon volt az egész család, de nem tartózkodtunk a házban. Férjem, aki a kertben dolgozott, valami miatt felment a teraszra és az ablakon benézve különös fényeket látott a házban. Benyitott, és lángok meg füst fogadta őt.

A fal fekete volt már, és Krisztus lába a feszületen lángolt, de a közelben lévő könyvek és az ablak függönye nem kapott lángra. Szinte oszlopként égett a tűz, semmit nem gyújtott meg maga körül.

Megmagyarázhatatlan, hogy a szőnyegek, kárpitok és a faburkolat miért nem kapott lángra.

Ahogy sikerült eloltani a tüzet és kezdtük helyreállítani a rendet, egy SMS-t kaptunk kedves barátainktól. Ebben ez állt: „Imádkoztunk értetek Medjugorjéban." Majdnem sírva fakadtunk.

Olyan szeretet és hála töltötte el szívünket, hogy megfogadtuk, amint lehetőség nyílik rá, elmegyünk Medjugorjéba, és köszönetet mondunk Szűz Anyánknak a közbenjárásáért.

Ez a vágyunk a múlt évben beteljesült. Egyik napról a másikra már Medjugorjéban voltunk. Talán nem véletlenül azokkal a barátainkkal együtt, akik egykor imádkoztak értünk.

Már az odavezető úton egy kicsit kellemetlenül éreztem magamat, mert rózsafüzért imádkoztunk, de nekem ez idegen volt és távol állt tőlem. Másnap reggel a szállodából indultunk volna a jelenések hegyére, amikor különösen rossz érzés fogott el. Férjemmel sírva osztottam meg gondolataimat: ***„Mit keresek én itt református létemre???"*** Ő csak annyit válaszolt: ***„Hogyha itt vagy, akkor biztosan itt kell lenned."***

Ragyogó kora tavaszi idő volt, de még hűvös, és amikor odaértünk a hegy lábához, ösztönösen levetettem a csizmámat és mezítláb indultam el a hegyre.

Szívem nyitott volt, talán a megelőző könnyek tisztára mosták. Imádkozva, közösen elmélkedve jártuk a stációkat. Csak félúton osztottuk meg egymással azt az élményt, hogy olyan rózsaillat vett körül bennünket, amelyet még nem éreztünk soha. Senki nem merte közülünk ezt előbb megemlíteni, mert azt gondoltuk, hogy csak ő érzi ezt az illatot. Tolmácsunk, Andrea elmondta, hogy ez különös **ajándék a Szűz Anyától**, és az Ő jelenlétét bizonyítja. Megrezzent a lelkem erre a kijelentésre.

Lelkem elő lett készítve az esti szentmisére és az azt követő gyógyító imára. Dankó atya imáját végigzokogtam, amelyben a szemünk, fülünk, szánk által elkövetett bűneinket adtuk oda Jézusnak.

Hozzáteszem, volt mit odaadnom.

Másnap reggel bedagadt szemekkel ébredtem, és a magyar szentmisén folytatódott minden ugyanúgy, mint előző este. Nagyon sírtam és fájt, hogy nem áldozhatok.

Nem az az ember jött vissza Medjugorjéból, aki elment.

Tudtam azt is, hogy nem ez volt az utolsó zarándoklatom Medjugorjéba.

A nyár folyamán gyermekeinkkel együtt is jártunk a Szűzanyánál, majd én októberben egy csodálatos zarándoklaton vettem részt.

Családom imaélete átalakult és a rózsafüzér tartópillére lett életünknek. Isten felé és embertársaink felé is megváltozott a hozzáállásunk.

Lelki atyámhoz továbbra is jártam hűségesen. A szokott találkozás időpontjában ugyanúgy készültem a találkozásra, mint máskor. Lelki atyám fogadott, leültem vele szembe, és egyszerűen közöltem vele, hogy **katolikus szeretnék lenni.** Lehet, hogy ő nem lepődött meg annyira, mint én a saját szavaimon.

Soha senki nem kérte vagy mondta korábban, hogy legyek katolikus. Úgy fogadtak el a családban és a baráti környeztemben is, ahogyan voltam. Nem értettem, hogy mi történik velem.

Este a férjem kezembe adta az aznapi Medjugorjei Szűzanya üzenetét: ***„Drága gyermekek, ma mindnyájatokért imádkozom, akik a megtérés kegyelmét kéritek. Kopogtattok szívem ajtaján, de remény és imádság nélkül, a bűnben, és az Istennel való kiengesztelődés szentsége nélkül. Hagyjátok el a bűnt és döntsetek, gyermekeim, a szentség mellett. Csak így tudok segíteni nektek, meghallgatni imáitokat és közbenjárni értetek a Mindenhatónál. Köszönöm, hogy válaszoltatok a hívásomra."***

Ez akkor és ott személyesen nekem szólt, nagyon mélyen érintett.

Válaszoltam a Szűz Anya hívására és a szentség mellett döntöttem. Boldog várakozás lett úrrá rajtam. Soha nem éreztem ehhez hasonlót!

Néhány hónap múlva letettem a hitvallást, **életgyónást tettem és elsőáldozó lettem**. Hamarosan utána megbérmálkoztam. A bérmálkozás alatt bizonyos voltam abban, hogy a Szűzanya jelen van a szentmisén és nagyon örül nekem. Életet kaptam Istentől, Szentlélekkel átitatott életet. Boldog vagyok!

Éreztem, hogy a Mennyei Atya új szövetséget kötött velem. Ebben a szövetségben sok feladatom van magam felé és mások felé is. Ezt nem mindig könnyű teljesíteni, de szívesen és örömmel vállalom Krisztusom iránti szeretetből.

Katolikusként élem meg hitemet, bár első szentgyónásaimat megszenvedtem. Lelki atyám tanácsára részletes, mély lelki tükröt használok, ami segít őszintén szembe néznem magammal.

Hagyom magam alakítani.

Szavakkal el nem mondható, olyan kincsnek a birtokosa lettem. Úgy szeretném őrizni, hogy közben szétosztom: **Atyát kaptam Istenben, édesanyát Máriában, testvért Jézusban.** Istennek legyen hála!

Az Istentől kapott adottságaimmal szeretném magát az Istent és embertársaimat szolgálni. Ebben Jézus és Mária a példaképem.

Kérem a Szentlelket, hogy bátorítson és erősítsen erre a szolgálatra!

Nekem nincs más
Rajtad kívül, Jézus!
Életem forrása vagy!
Kézzel, lábbal, szívvel, szájjal
dicsérlek, Uram.
Ez a Hús-Vér templom Érted épült,
Neked ég a tűz, bent oltárainál.
Ez a Hús-Vér templom Téged dicsér,
Szívem minden húrja Rólad muzsikál...

Tünde

Az a pap, aki...

Mennyi szépség látszik a papon, amikor magába fogadja Isten életét, mielőtt felajánlaná Krisztus áldozatát!

Mekkora lelki békét áraszt egy pap, aki teljesen átadja magát az Úrnak a szeretetáldozatban Jézussal együtt! Mennyi alázat van annak a papnak az életében, aki az Úrral egyesülve imádkozik, és engedi, hogy a Szentlélek benne imádkozó és működő Isten legyen!

A hit szemei távolabbra látnak, túl a látszaton, túl minden emberileg látható gesztuson, túl minden kimondott szón. A hit szemei távolabbra látnak, túl a testen, amely körülveszi az embert a földön.

A hit szemei nemcsak azt képesek megérteni, mit jelent Isten dinamikus bennünk lakása, hanem felfogják a szentháromságos közösség misztériumát is.

Az a pap, aki cselekvőn, szabadon, tudatos döntéssel felajánlja magát az Úrnak, az isteni jóság szent ikonjává válik. Csatornájává lesz a kegyelemnek, amely titokzatos módon megérinti az egyszerű emberek szívét, akik őszintén keresik Istent.

A teljesség gyümölcse

Az Istennel „telített" pap annak révén beszél, hogy közvetlenül ismeri a benne jelen lévő igaz Istent, aki áthatja a lelkét, miközben tökéletesen átalakítja, megtisztítja, megszenteli azt.

Az a pap, aki hagyja magát az isteni szeretet misztériuma által belsőleg átformálni, aki hagyja magát lelkileg lefoglalni a szentháromságos Isten által, aki örömmel meghallgatja az alázatosak és a szegények imáját, az önmagában rátalál az élő és működő Ige misztériumára, Jézus Krisztusra.

A pap csak akkor lesz hiteles tanúságtevője a megtestesült igazságnak, ha átment ezen a belső átalakuláson. Különben nem jön létre az élő találkozás Krisztussal, az örök főpappal, akitől minden papság származik, hiszen e találkozás nélkül egyetlen pap sem hoz gyümölcsöt.

Önmagára támaszkodva

Az a pap viszont, aki bezárkózik önmagába, nem engedi, hogy Isten működjön benne, és Ő nyilvánuljon meg a tettein keresztül, az üres marad, elvágva magát a hiteles bölcsességtől, elvágva az Igétől. Csak terméketlen, szegényes prédikációkra futja az erejéből, megfosztva attól az isteni jelenléttől, amely egyedül képes megáldani a lelkeket.

Az a pap, aki önmagára, tanult ismereteire, emberi képességeire, gondolataira támaszkodik, eltér az evangéliumi szellemtől, mert nem Istenben keresi az autentikus hit erejét.

Köszönet a jó papoknak

Hálát adok Istennek azokért a papokért, akik segítettek nekem a belső úton, egészen a Jézussal való találkozásig.

Köszönet azoknak a papoknak, akik meghalván önmaguknak, tanúságot tettek az Istenbe vetetett hitről, a gondviselésről, akik szeretettel, de határozottan rábírtak arra, hogy magamba nézzek.

Köszönet azoknak a papoknak, akik elkísértek, támogattak első lépéseimben, majd oltalmat nyújtottak Istennek felajánlott életükkel. Köszönet azoknak a papoknak, akik előttem jártak, és hitükkel megvilágították az Isten országába vezető utat.

Tehát köszönet minden papnak, aki engedelmeskedett az Úr hívásának, és teljesen felajánlotta magát isteni akaratának, hogy mint haszontalan szolga, hordozója legyen Krisztus misztériumának.

Köszönet azoknak is, akik példát adtak arra, hogy milyen is ráhagyatkozni az Atya vezetésére azzal a lángoló szeretettel és sugárzó békével, amely lelki sze-

génységből és önmaguk elfeledéséből születik. Imádkozom mindnyájukért, hogy felismerjék az élő Ige fényénél, mit jelent követni Krisztust, a jó Pásztort.

Az igaz hit misztériuma

A hit nemcsak annyi, hogy hiszem Isten létét, hanem az, hogy hagyom, hogy Isten megvalósítsa a szeretet-tervét érettünk. A hit nem arról való gondolkodás, hogy Isten létezik, hanem az, hogy megadjuk magunkban Isten gondolatának az őt megillető helyet. A hit a bennünk lakó Isten!

Tehát szüntelenül imádkozom azért, hogy minden pap értse meg az igaz hit titkát, a Krisztus Szíve szerinti papi szolgálat titkát: annak a szabadságát, hogy Isten bennünk lakik.

Azért imádkozom, mert tudom, hogy az én egyszerű imámat Jézus papi keze ajánlja fel az Atyának, és Mária anyai keze oltalmazza egészen az égig.

Így valódi imádsággá válik.

M. Grazia Caramaschi Calati
(Medjugorje Hangja – 2012. február)

MA IS SZÓL HOZZÁNK AZ ÚR!

Miért van az, hogy az egyik ember megtér, amikor olvassa a misztikusokat, a másik dühös és elutasító lesz? Talán a hit különbözőségére utal ez? Egyik esetben hiszi az ember, hogy az Úr szólt hozzá, a másik esetben nem hiszi. Ennyire egyszerű.

Ahogy a borból keveset szabad inni, mert aki sokat iszik, az lerészegedik, éppen úgy a misztikus írásokból is csak keveset szabad olvasni, azt is átelmélkedve.

Érzelgős a misztika nyelve? A mai érzelmileg elsatnyult, pontosabban elgépiesedett ember elutasítja az érzelmeket, vagy mert nincs neki, vagy mert szégyelli. Ő az a típus, aki reggel felkel, bekapja a reggelit, családjához nem szól és rohan a munkahelyére... dolgozik késő estig, hazatér, bekapcsolja a tévét, elalszik, és másnap kezdődik minden elölről. Ha ezek után idegösszeroppanást kap, a pszichológus azt mondja, lassítsa a tempót, és üljön le beszélgetni a feleségével, mondjon neki kedves szavakat. Talán fogcsikorgatva, de kimondja a kedves szavakat, talán el is fogadja a hasonló megnyilatkozást... jó esetben rájön, hogy ez jó, és megtalálja a békét.

Az Atya szól, mert szeret. A szeretet mindig közölni akarja magát. Szól már a teremtés kezdetén, amikor azt mondta az első embernek, sokasodjatok és uralkodjatok a földön... De szólt egy francia édesanyához is, aki 4 gyermeket nevelt, és szól hozzád is. Szól a Szentírásból: *„Jöjjetek hozzám, akik meg vagytok terhelve, én felüdítelek benneteket"*, de szól a szíved mélyén is hozzád, ha figyelsz rá, és hittel fordulsz felé. Az ószövetségben főleg a prófétákon keresztül szólt, de az Újszövetségben elküldte nekünk a Szentlelket, a prófétaság és szeretet lelkét, akin keresztül mindenki meg tudja hallani Isten szavát.

Szükségünk van arra, hogy meghalljuk a hozzánk szóló Istent. Ebből tudjuk meg, hogy Ő a mi Atyánk, hogy Ő a mi életünk célja, hogy mi Hozzá tartozunk. Boldogságunk is ettől függ, hogy mennyire halljuk meg és mennyire fogadjuk meg az Ő szavát. Természetesen van, aki jobban meghallja, és jobban tudja közvetíteni. Ahogy a karizmatikus Mühlen professzor mondta, mindenki tud énekelni, de valaki jobban tud, és elmegy az Operaházba, hogy másoknak is énekeljen és gyönyörködjenek benne.

A prófétaság lelke visszahúzódik, ha nincs iránta tisztelet, várakozás, és hit. Imacsoportjainkban azért gyengült el/vagy szűnt meg a prófécia, mert megszűnt a várakozás, a tisztelet, és a hit elgyengült. Mert a múltban előfordult egy-két téves prófécia, emiatt sokan minden próféciát elutasítottak, és komolytalanul, vagy éppen tiszteletlenül álltak hozzá. Isten MA azt akarja, hogy a prófétai szolgálat újjájászülessen közösségeinkben. Nem véletlenül volt az Országos Találkozó témája 2009-ban a prófécia. Mi lett utána? Törődtünk vele? Növekedett a nyitottság a prófétai szolgálat felé? Érdemes lelkiismeretvizsgálatot tartani imacsoportjainkban:

Néhány misztikus próféta üzenetét megtalálhatjuk a könyvesboltokban:

1. M. Kelly; 2. Francoise; 3. Lucie Christine: Egy Édesanya naplója; 4. Fausztina; 5. G. Bossis; 6. Vassula.

Ha nem törődünk imacsoportjainkban a prófétai adomány gondozásával, akkor lehet, hogy ránk is vonatkoznak Jézus szavai: *„Ha ők elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni."*

Ez talán már el is kezdődött...

Katona István atya

A gonosz lelkek harca

III/3. rész

A gonosz ellenség minden erejével megpróbálja előidézni, hogy az emberek megsokszorozzák bűneiket, hogy a gyónáshoz minél kevesebb idejük legyen, és az életük is minél rövidebb ideig tartson. A szent angyalok pedig a megtérésnek örülnek, azon igyekeznek, hogy az Egyház gyermekei megszabaduljanak bűneiktől. Ha ez mégsem sikerül, a Szent Szűz közbenjárását kérik. Hozzá menekülnek, hogy járjon közbe Fiánál, legyen közvetítő, emelje fel kezét, hogy elűzze a gonosz lelkeket. Hogy a bűnösöket Mária irgalmasságára méltóvá tegyék, a rájuk bízott lelkeket megpróbálják különös áhítatra biztatni az ég királynője felé, és Mária tiszteletre ösztönözni, hogy aztán ezt feláldozhassák az ég királynőjének. Nem tagadható, hogy minden jócselekedet, melyet a bűn állapotában tettek, értéktelen; mégis a jóindulat elnyerése céljából véghezvitt jócselekedetek után is jár kis méltányossággal jutalom. A bűnös, ha jót tesz, nem olyan mértékben válik méltánytalanná, mintha elmulasztaná megtenni. De a lényeg, hogy olyan erősítést kapni, mint az angyaloktól, vagy még inkább, ha Mária jár közbe Istennél, az Úr szemében egy fajta élet-igazolást jelent. Más szemmel néz rá az Úr, ha a bűnösre pillant. Nem a cselekedet miatt lesz irgalmas, hanem a közbenjáró személy kedvéért.

Ily módon számtalan lélek szabadul meg a bűn fogságából és a pokol sárkányainak karmai közül. Számtalan olyan lélek van, aki olyan borzalmas állapotba került, hogy az ég királynőjének hatalmas karjaira lett szüksége ahhoz, hogy megszabaduljon. **Az ördögöket gyötri a harag, ha azt látják, hogy egy bűnös ember Máriát hívja, vagy csak rá gondol. Tisztában vannak azzal, hogy Mária milyen jósággal fogadja őket. Tudják, hogyha Mária közbelép, a bűnös ügyét magáévá teszi, és az ördögöknek sem reményük, sem erejük nem marad a szembeszegülésre. Gyakran megtörténik, hogy ha az Úr egy különösen kivételes megtérést akar elérni, Mária szigorúan megparancsolja az ördögöknek, hogy hagyják el a lelket, és tűnjenek el a mélybe.**

Ha Mária parancsol, nem marad nekik más hátra, mint szót fogadni. Néha az is előfordul, hogy ugyan Mária nem ad parancsot, de az Isten, az Úr eléjük tárja Mária kivételes titkait, különösen hatalmát, és szent voltát. Amint tudatára ébrednek az igazságnak, elmenekülnek. Ijedtek és vesztesek, amikor a kegyelem lelke, akit Mária az ő legszentebb Fiától kiesd, eleget tesz az ő kérésének, és együttműködik, a sátánnak el kell őt hagynia.

(Bár a Mennyek Királynőjének közbenjárása olyan hatalmas, és az ördögöknek adott parancsa olyan szörnyű, és bár Mária közbenjárása nélkül a Mindenható sem az Egyházat, sem az egyes lelkeket nem részesíti kegyelemben, gyakran előfordul, hogy Isten emberré lett Fia vitát folytat értünk Luciferrel szemben, és védi hívét, amikor anyjával együtt javunkra dönt, legyőzi és megszégyeníti a sátánt. Ebből látjuk, milyen nagy és gyengéd az emberek iránti szeretete, és mennyire kívánja, hogy az örök boldogságba jussanak. Ez nemcsak az igaz lelkeknél történik meg, amikor a gonosz lelkek Krisztus és érdemei erejét közvetlenül érzik, hanem a csodálatos megtéréseknél is. Jézus ekkor bemutatja az ördögöknek embersége titkát, ennek hatására ők megijednek és megszégyenülnek. Ez történik Saul, Mária Magdolna vagy más szentek megtérésekor. Ugyanez történik, ha egy katolikus királyságot vagy az egész Egyházat meg kell védeni az árulással vagy a sátán gonosz tervei ellen. Néha nemcsak Krisztus legszentebb embersége, hanem a végtelen Istenség lép közbe azzal a hatalommal, mely az Örök Atya sajátja. Azután mindkettő közvetlenül megnyilatkozik a gonosz lelkek teljes közössége ellen, egy új tudással (felismerés) nyilvánítják ki titkaikat azoknak, akiket ők elnyomtak, legyőztek, elrabolták zsákmányukat.)

Amikor a Mindenható a pokol sárkányaival szemben ilyen hatalmas eszközt használ, az egész vad pokoli birodalom a mélységbe zuhan, és elbátortalanodik. A gonosz szellemek keserves kiáltozásba kezdenek, és egy ideig nincsenek olyan állapotban, hogy elhagyják a poklot, míg az Úr meg nem engedi nekik, hogy visszatérjenek a földre. Mikor tudomásukra jut, hogy visszatérhetnek, újra megjelennek, hogy gonoszságukban tovább támadják a lelkeket. Azt hihetnénk, hogy gőgjük és elbizakodottságuk nem engedi azok ellen felvenni az új harcot, akik őket már elűzték és legyőzték. Annak az irigylése, hogy az emberek eljuthatnak odáig, hogy meglátják Istent, és a düh, amellyel ők ezt próbálják megakadályozni, sokkal erősebb, úgyhogy nem adják alább, életünk végéig követnek minket. Ha az emberek bű-

neik miatt nem váltak volna méltatlanná az isteni irgalomra, akkor az Úristen gyakrabban élne mindenhatóságával sok lélek gyógyulására, mégpedig csodálatos módon. A terveket, amelyeket a pokol a kereszténység ellen kovácsolt, és amit napjainkban saját szemünkkel látunk, megsemmisítené. De mi nem vagyunk méltók arra, hogy az isteni mindenható erő védjen minket, hiába kérjük az Ő igazságosságát számon. A világ összebarátkozott a pokollal, ezért Isten engedi, hogy a világ átadja magát a pokol hatalmának, mert a vak emberek azon vesszekednek egymással, ki tudja a másikat túlszárnyalni.

Az isteni védelem kétségtelen kinyilatkoztatása volt **Saul megtérése**. Addig az időig, amíg az Egyházat kezdte üldözni, változatos életet élt, úgyhogy a sátán sem tudott tisztába jönni vele.

Lucifer kezdettől fogva rajta tartotta a szemét, és kutatta jellemét. Mivel észrevette, milyen gondosan vigyáznak rá az angyalok, úgy fokozódott gyűlölete, hogy már gyermekéveiben el akarta távolítani az útból.

Mivel ez nem sikerült, és később észrevette, hogy Saul egyházüldöző lett, ekkor arra jutott a sátán, hogy meghagyja az életét. Akkor az angyaloknak már nem volt lehetőségük, hogy Sault eltérítsék a tévútról. Ekkor lépett közbe az ég hatalmas Királynője, és sajátjának tekintette az ügyet. Mária iránti szeretetéből Jézus Krisztus közbevetette isteni erejét, és kezével kitépte Sault a sárkány karmai közül. Abban a pillanatban, amikor Jézus Krisztus megjelent, a gonosz lelkeket, akik Sault a damaszkuszi úton kísérték, és biztatták, a pokolba űzték.

Lucifer és az övéi érzik az isteni mindenhatóság ostorát. Napokig magukon kívül voltak a félelemtől, mintha a pokol mélyére lettek volna láncolva. Amint azonban közölte velük az Úr azokat az ismereteket, amelyek megzavarták őket, bár szégyent éreztek, máris kezdtek újra elindulni dühükben.

A nagy sárkány maga köré gyűjtötte barátait, és azt mondta nekik: *„Hogy lehetne elfojtani a mérgemet, látva azt a sok nehézséget, amelyet napról napra erről a szóról »emberré lett« és erről az asszonyról megtudok, akiben fogant, és megszülte. Hová lett az erőm, a hatalmam, a dühöm, a dicsőségem, amit az emberek fölé akkor szereztem, amikor Isten ok nélkül letaszított a mélybe a mennyből? Barátaim, úgy tűnik a Mindenható ennek a pokolnak a kapuját örökre be akarja zárni, és a Menny kapuját ki akarja nyitni, hogy az egész birodalmunk megsemmisüljön, és azt a mohóságomat, hogy minden embert a kínokba taszítsak, meg akarja hiúsítani.*

Ha Isten nem elégedett meg azzal, hogy Fia megváltotta őket, ilyen csodát tesz értük, ilyen szeretetet mutat feléjük, hatalmas karjával barátságába fogadja őket, legyőzöttek lesznek, mégha olyan érzéketlenek is lennének, mint a vadállatok, és szívük olyan kemény lenne, mint a gyémánt. Mind Őt fogják szeretni, mind Őt fogják követni. Ha nem ezt teszik, akkor konokabbak, dacosabbak, mint mi. Melyik lélek lesz olyan érzéketlen, hogy nem mutat hálát az Istenember iránt, aki gyengéd szeretettel próbálja őket saját dicsőségére vezetni? Ez a Saul barátunk volt, terveim eszköze, jeladásom és akaratom alattvalója, a megkeresztelteknek ellensége, és én már készítettem számára a legborzalmasabb pokoli kínokat. Ennek ellenére Isten váratlanul kiszakítja őt a kezeim közül, és ezt az apró embert a földről olyan nagy kegyelembe emeli, hogy mi magunk, az ellenségei nem tudjuk megállni, hogy ne csodáljuk Őt.

Mit tett Saul, hogy ilyen rendkívüli szerencséje legyen? Nem az én szolgálatomban állt, nem az én parancsaimat követte, nem hívta ki maga ellen Isten igazságosságát? Ha ezzel Isten olyan nagylelkű volt, milyen lesz azokhoz, akik kevesebb bűnt követtek el? Ha nem ilyen nagy csodával téríti meg őket, akkor a kereszttséggel vagy más szentségekkel hívja magához őket. Isten a világot ilyen különleges példaképekkel fogja megszerezni. Arra számítottam, hogy Saul segítségével elpusztítjuk az Egyházat, és végül ő lett annak a legbátrabb védelmezője!

Azt kell látnom, hogy ez a közönséges emberi természet felemelkedik a boldogságba és kegyelemre, amit én elvesztettem, és ő az égbe megy, ahonnan engem letaszítottak? Ezért jobban éget a düh, mint a tűz, ami körülvesz. Tombolni szeretnék, hogy ne süllyedhessek el a semmibe. Ó, ha Isten megtenné, és nem tartana ilyen gyötrődésben! De ezt Ő nem teszi meg! Soha nem fogja megtenni! Mit tegyünk ez ellen a hatalmas Isten ellen? Természetesen nem tudunk

kárt okozni neki, de meg tudjuk bosszulni azokon az embereken, akiket szeret. Hát tegyük ezt, hiúsítsuk meg a szándékait. Méltóságomat az az asszony keseríti meg és dühíti fel, aki emberi létet adott. Még egyszer meg fogok próbálkozni a megsemmisítésével, és akkor megbosszulom azt a gaztettet, amivel elszakította tőlünk Sault, és a pokolba taszított minket. Addig nem fogok nyugodni, amíg le nem győztem őt. Ezért úgy döntöttem, hogy minden eszközt bevetek ellene, amit ismeretem segítségével az Isten és az emberek ellen kigondoltam, amióta lejutottam ebbe a mélységbe. Mindnyájan kövessetek, hogy végrehezvigyük akaratomat."

Néhány gonosz szellem így válaszolt neki:

„Hadvezérünk és főnökünk! Készek vagyunk követni téged! Nagyon jól tudjuk, hogy ez az asszony, az ellenségünk aggaszt és gyötör minket. Ennek ellenére könnyen lehetséges, hogy ő ellenáll, és tervünket és fáradozásunkat tönkreteszi. Ezt már más alkalmakkor is megtette, amikor hatalmasabbnak mutatkozott. Ami érzékenyebben érintené, mint minden más, a Fia követői elleni próbálkozás lenne, akiket, mint anya szeret, és akikről gyengéden gondoskodik. Induljunk el együtt a hívők üldözésére. Szövetségeseink lesznek itt a hitetlen zsidók is, akik haragszanak a megkereszteltek egyházára. A főpapok és farizeusok segítségével gyorsan végzünk a hívőkkel. Azután az összes dühödet az ellenségünk ellen, ez ellen az asszony ellen fordíthatod."

Lucifer elfogadta ezt a javaslatot, köszönetet mondott a kezdeményezőnek, és mindnyájan elhatározták, hogy felkerekednek és szétverik az Egyházat.

(Forrás: Maria von Agreda: Az Istenanya, Szűz Mária élete, 4. kötet; Miriam Verlag)

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A lelki élet forrása a Szentlélek ...3
McKenna Nővér: A bérmálás szentsége 4
Egy lelki vezető: Ki a próféta? 6
Katona István: A Hit Pajzsa 7
II. János Pál pápa: Hinni Isten végtelen irgalmában 9
Tünde: Mária által Jézushoz 10
M. Grazia Caramaschi Calati: Az a pap, aki... 14
Katona István: Ma is szól hozzánk az Úr! 15
A gonosz lelkek harca (III/3. rész) 16

Szerkesztői üzenetek

- Akik **adójuk 1%-át Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani** (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!
- Újra megjelentettük **Emiliano Tardif és José H. Prado Flores: Jézus él!** című könyvét. Kapható az Emmausz Irodában.

Kedves Olvasóinknak áldott pünkösdi előkészületeket és a Szentlélek bőséges kiáradását kívánjuk!

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Az újságban látható grafikákat (3., 5., 6., 9. és 17. oldal.) **Fr. Philippus Philippus, OFM Cap** készítette.

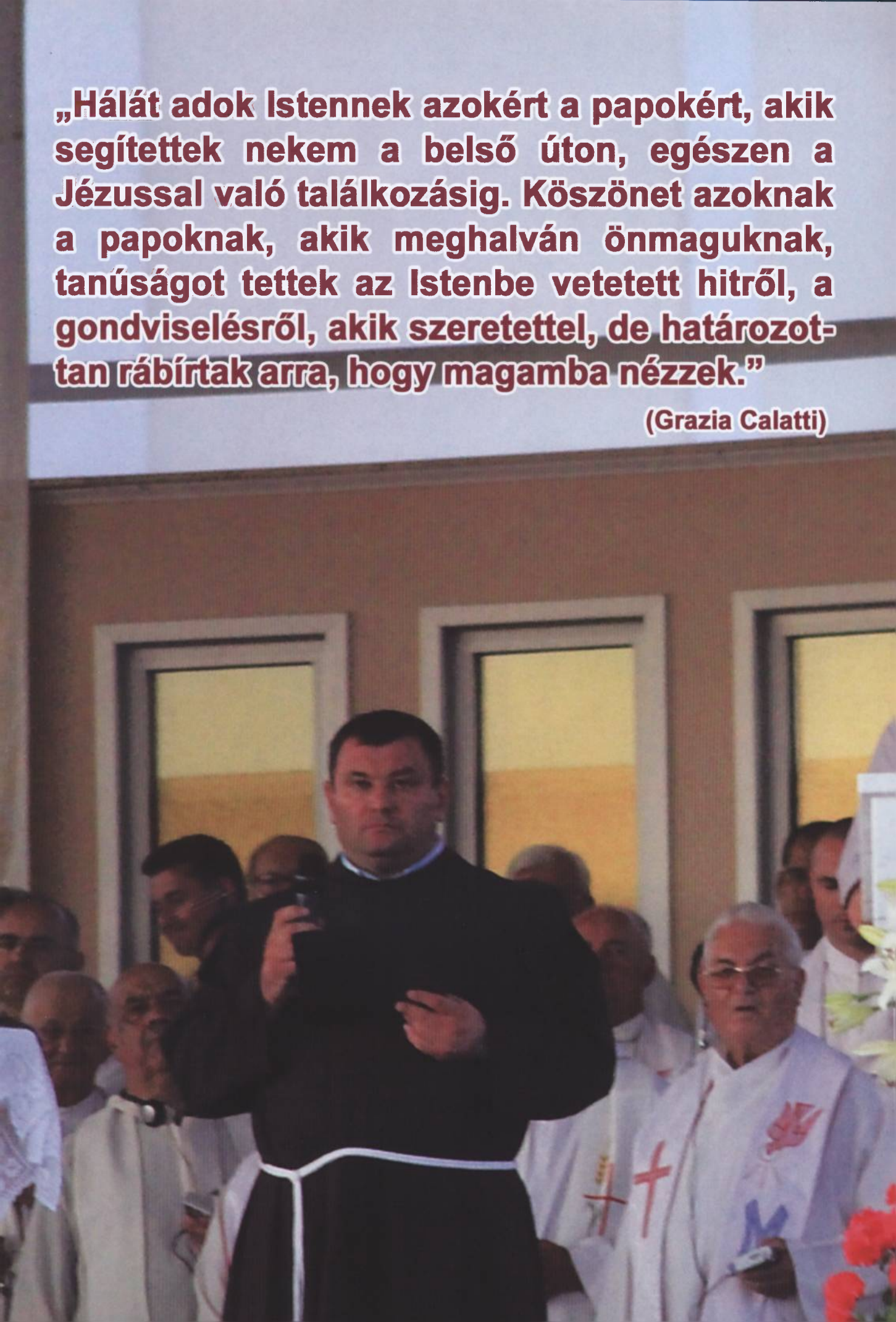
MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

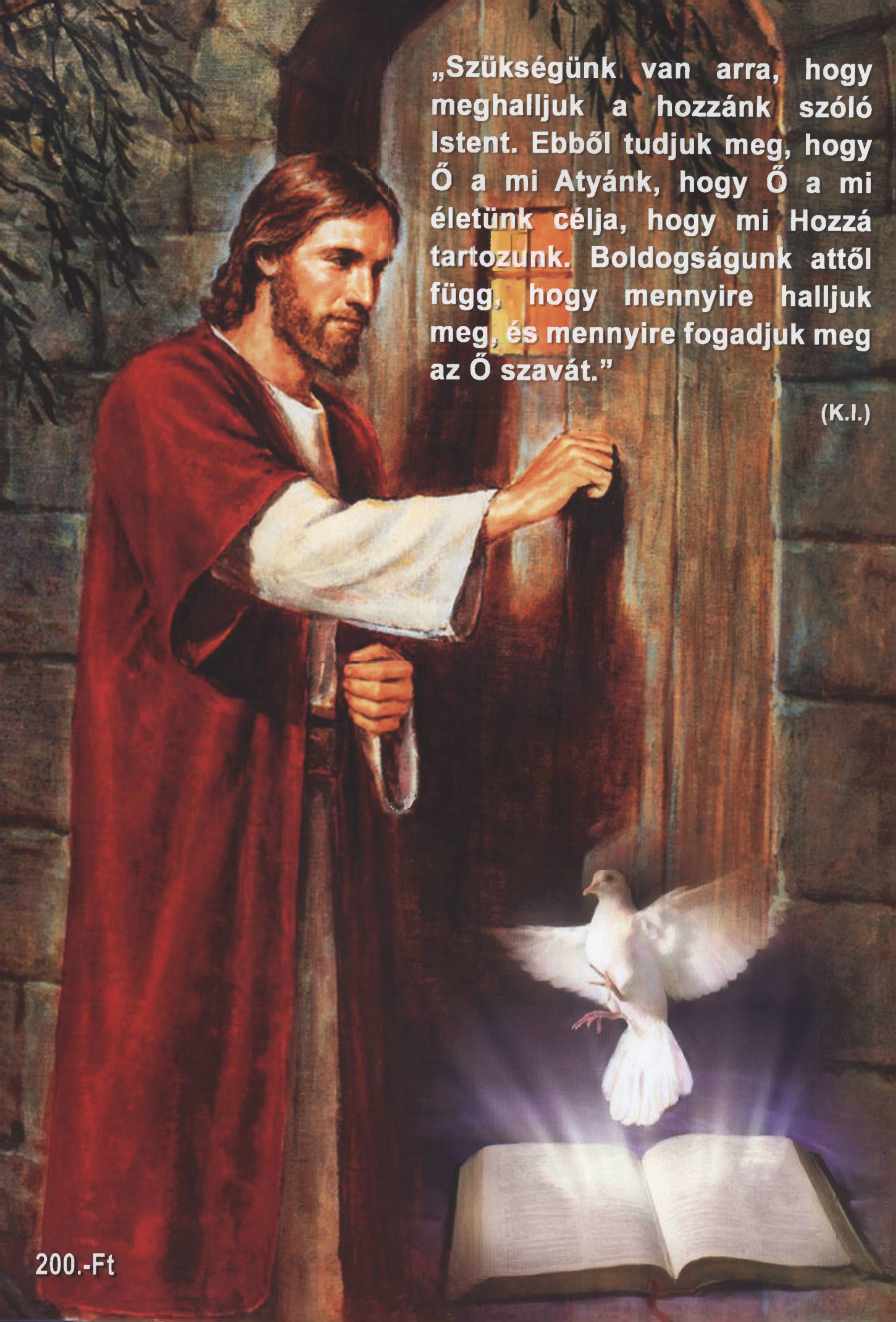
Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu, katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Hálát adok Istennek azokért a papokért, akik segítettek nekem a belső úton, egészen a Jézussal való találkozásig. Köszönet azoknak a papoknak, akik meghalván önmaguknak, tanúságot tettek az Istenbe vetetett hitről, a gondviselésről, akik szeretettel, de határozottan rábírtak arra, hogy magamba nézzek."

(Grazia Calatti)

„Szükségünk van arra, hogy meghalljuk a hozzánk szóló Istent. Ebből tudjuk meg, hogy Ő a mi Atyánk, hogy Ő a mi életünk célja, hogy mi Hozzá tartozunk. Boldogságunk attől függ, hogy mennyire halljuk meg, és mennyire fogadjuk meg az Ő szavát.”
(K.I.)
200.-Ft